

[Karen Højte Jensen]

alle arbejdstagere, og så har man noget med om, at de uddannede kvinder, der er hjemmearbejdende, nu også skal have reelle muligheder. Jeg mener, disse kvinder allerede har mulighed, men jeg synes til gengæld, det er positivt, at man er blevet lidt bredere i sit sigte. Men hvor har man i virkeligheden gjort af de små selvstændige erhvervsdrivende? Dem har man altså ikke noget tilovers for.

Men en gruppe, som jeg mener man gør alt for lidt ud af i forslaget, er de arbejdsløse. Er det ikke netop dem, der først og fremmest har uddannelses behov? Vi ved, at de fleste specialarbejderskoler har lange køer af ventende arbejdsledige, selv om op til 70 pct. af kursisterne er ledige. En stor del af arbejdsløsheden skyldes manglende mobilitet hos arbejdskraften og faktisk manglende uddannelse til de job, hvor der er efterspørgsel.

Jeg vil gerne spørge forslagsstillerne, hvad der menes med, som der står to gange, at det forudsættes, at den valgte uddannelse følges. Det er dog en ejendommelig bemærkning.

Så har vi også i dag hørt fru Jytte Andersen tale om uddannelseskløften. Dertil vil jeg sige, at denne jo allerede mindskes kraftigt: op imod 90 pct. af alle unge får 3-4 års uddannelse efter folkeskolen, og over en årrække vil uddannelseskløften således næsten forsvinde. Derfor er det et spørgsmål, om der virkelig skal et så omfattende og dyrt forslag til for at samle de kortuddannede, som jeg erkender findes, altså om det ikke var bedre at gøre en direkte indsats, således at de, der har motivation, lyst og evner, får den støtte, de har brug for.

I det hele taget vil jeg sætte et stort spørgsmålstejn ved selve udgangspunktet for socialdemokratiets forslag. Ifølge socialdemokratiet skal der nu bruges milliarder til at forbedre forholdene for dem, der er så heldige at være i arbejde. Her må vi fra konservativ side spørge, om det ikke er langt mere påkrævet at anvende de begrænsede økonomiske ressourcer, som jeg erkender vi har – jeg forstår, det ser anderledes ud for socialdemokratiet p.t. – til en forstærket indsats for at give vore mange unge et reelt uddannelses tilbud og til at få flere i arbejde.

For mig at se vil socialdemokratiets forslag gøre det endnu vanskeligere for dem, der én gang er kommet ud af systemet, at komme ind igen. Sagt med andre ord forsø-

ger partiet at gøre kløfterne mellem beskæftigede og arbejdsløse, mellem faglærte og ufaglærte endnu dybere, og faktisk mener vi i det konservative folkeparti, at det må være vores opgave at trække udviklingen i modsat retning.

Jeg har ingen bemærkninger til SFs forslag, da jeg mener, at de holdninger, jeg her har fremlagt, i høj grad også er et svar til SFs forslag.

Jeg skal slutte med at sige, at vi ikke kan tilslutte os nogen af forslagene.

Hans Jørgen Holm (V):

Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Tørnæs, ikke kan være til stede, skal jeg på venstres vegne gøre nogle bemærkninger til de to beslutningsforslag.

Man kan stille sig det spørgsmål, hvad der er årsagen til, at de to partier fremsætter disse forslag netop nu. Det kunne ligne konkurrence, og man må nok også sige, at der set fra forslagsstillerne kunne ligge en vis propagandaeffekt i forslagene, i hvert fald i en situation, hvor hovedopgaven er at sikre, at der er et produktionsgrundlag for de udgifter, vi allerede har.

De to forslag er for så vidt næsten identiske, idet hovedindholdet går ud på, at man etablerer betalt frihed til en uddannelse. Det, der er tale om i forslagene, er ikke alene en faglig uddannelse, men også en almen uddannelse og – i hvert fald i socialdemokratiets forslag – også organisationskurser. I SF-forslaget går man oven i købet så langt som til at sige, at det er fagbevægelsen og de uddannelsessøgende selv, der skal bestemme, hvad man vil lære.

Man opererer altså her med at indføre en egentlig og lovfæstet uddannelsesløn også for almen uddannelse og som noget nyt i debatten om dette emne, som jo har stået på et stykke tid, også for organisationskurser. Der eksisterer flere steder betalt frihed til uddannelse, men det er noget, som der er aftalt mellem arbejdsmarkedets parter og er et led i, hvad man har aftalt om løn og arbejdsvilkår.

Til trods for at man ikke ved de sidste overenskomstforhandlinger har aftalt noget sådant, fremsætter de to partier altså forslag, som går langt videre, end hvad der egentlig erhvervsmæssigt kunne være tænkt på.